

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/72/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1713218222
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1713218222.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predseda senátu JUDr. Branislav Král a členovia senátu JUDr. Darina Kriváňová a JUDr. Alena Roštárová, v právnej veci žalobkyne: W. J., narodená XX.XX.XXXX, bytom: S. XX, U. R., zastúpená Advokátskou kanceláriou Prachová & Partners, s. r. o., so sídlom Miletičova 21, Bratislava, IČO: 50 491 300 proti žalovanému: L. J., narodený XX.XX.XXXX, bytom S. XX, U. R., o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/340/2013-457 zo dňa 16.11.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Pezinok č.k. 10C/340/2013-457 zo dňa 16.11.2018 potvrdzuje.

Žalobkyni proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 10C/340/2013-457 zo dňa 16.11.2018 určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patrí: A. nehnuteľnosť zapísaná na Okresnom úrade v L., katastrálny odbor, na LV č. XXXX pre katastrálne územie U. R., obec U. R., okres L., ako rodinný dom súpisné číslo XXX postavený na parcele registra "C" č. XXX/XX v hodnote 130.000 eur; B. huteľné veci v celkovej hodnote 1.215 eur, a to nasledovné zariadenie rodinného domu súpisné číslo XXX . zapísanom na LV č. XXXX katastrálne územie U. R.: vstavaná elektrická rúra Gorenje v hodnote 80 eur, elektrická sklokeramická varná doska v hodnote 50 eur, vstavaná chladnička a mraznička Gorenje v hodnote 200 eur, mikrovlnná rúra v hodnote 5 eur, drevený stôl + šesť stoličiek v hodnote 250 eur, stolík pod TV v hodnote 50 eur, konferenčný stolík v obývačke v hodnote 30 eur, drevená manželská posteľ s matracmi v hodnote 300 eur, písací stôl v hodnote 50 eur, posteľ s matracom + výsuvný matrac v hodnote 200 eur; C. finančné prostriedky vo výške 1.336,97 eur z konta stavebného sporenia č. 0XXXXXX X XX vzniknutého na základe zmluvy zo dňa 29.9.2008 s cieľovou sumou 4.980 eur; D. úver poskytnutý Štátnym fondom rozvoja bývania na základe zmluvy o poskytnutí podpory č. 107/342/1998 zo dňa 1.10.1998 vo výške 9.580,11 eur. Súd prvej inštancie BSM manželov vyporiadal tak, že do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal nehnuteľnosť zapísanú na Okresnom úrade v Pezinku, katastrálny odbor, na LV č. XXXX, pre katastrálne územie Slovenský R., obec U. R., okres L., ako rodinný dom súpisné číslo XXX postavený na parcele registra "C" č. XXX/XX, ďalej nasledovné huteľné veci tvoriace zariadenie rodinného domu špecifikovaného v bode A výroku I: vstavaná elektrická rúra Gorenje, elektrická sklokeramická varná doska, vstavaná chladnička a mraznička Gorenje, mikrovlnná rúra v hodnote, drevený stôl + šesť stoličiek, stolík pod TV, konferenčný stolík v obývačke, drevená manželská posteľ s matracmi, písací stôl, posteľ s matracom + výsuvný matrac. Žalovanému prikázal splácať zostatok úveru poskytnutého Štátnym fondom rozvoja bývania na základe zmluvy o poskytnutí podpory č. 107/342/1998 uzavretej dňa 1.10.1998. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť

žalobkyni titulom vyrovnania podielu sumu vo výške 61.485,93 eur, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 28 %.

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že manželstvo strán bolo rozvedené rozsudkom zo dňa 12.10.2012 č.k. 4C/183/2009-365, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.11.2012. K uvedenému dátumu zaniklo v zmysle § 148 ods. 1 OZ i bezpodielové spoluvlastníctvo manželov - strán konania. Žalobkyňa podala návrh na vyporiadanie BSM dňa 20.12.2013, t.j. v zákonnej lehote podľa § 149 ods. 4 OZ. Súd konštatoval, že v konaní neboli zistené žiadne také okolnosti, ktoré by odôvodňovali odklon od zásady parity zakotvenej v § 150 OZ. Strany de facto uvedené ani nežiadali. V priebehu konania nepochybne vyplynulo, že rozvod strán bol nesmierne komplikovaný a vzťahy medzi stranami zostali dodnes napäté, uvedené však samé o sebe nevedie k záveru, že jeden z bývalých z manželov sa menším rozsahom zaslúžil o nadobudnutie či udržanie spoločných vecí a o obstaranie spoločnej domácnosti. Uvedené žiadna zo strán ani netvrdila, naopak, žalovaný v tomto konaní prezentoval nemajetnosť oboch strán po uzavretí manželstva, obdobne žalobkyňa uvádzala, že sa o nadobudnutie majetku zaslúžili spoločne prostredníctvom úverov. V priebehu konania strany ustálili rozsah BSM tak, že do tohto patrí rodinný dom v obci Slovenský Grob, hnuiteľné veci v celkovej hodnote 1.215 eur a pasíva predstavujúce ku dňu zániku manželstva nesplatené spoločné záväzky. Strany sa v priebehu konania taktiež ustálili, že z dôvodu, že žalovaný dodnes býva v rodinnom dome, ktorý je momentálne postavený na pozemku jeho sestry (na ktorú bol tento zo žalovaného prevedený podľa záznamov z katastra nehnuteľností darovacou zmluvou zo dňa 17.10.2018), žiadajú tento prikázať do výlučného vlastníctva žalovaného, takisto ako aj zariadenie v hodnote 1.215 eur, pričom žalovaný na seba prevezme aj spoločné pasíva vzniknuté za účelom výstavby tohto rodinného domu. Z náhrady, ktorej sa titulom takéhoto vyporiadania mala vyplatiť žalobkyni, žalovaný žiadal odpočítať sumu 51.815,71 eur, ktorú mal dostať do daru od jeho rodičov. Pokiaľ sa jedná o všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti - rodinného domu v bezpodielovom spoluvlastníctve strán, táto bola na návrh oboch strán určená prostredníctvom znaleckého dokazovania. Ustanovená znalkyňa v znaleckom posudku č. 47/2016 zo dňa 29.3.2017 stanovila všeobecnú hodnotu rodinného domu na sumu 130.000 eur pri predpoklade, že tento bude prikázaný žalovanému. Žalovaný spočiatku s touto sumou nesúhlasil, na základe čoho znalkyňa vypracovala odborné vyjadrenie č. 53/2017 zo dňa 16.6.2017 a doplnenie znaleckého posudku č. 47/2016, v oboch dokumentoch však zotrvala na svojich záveroch. Žalovaný najprv požiadal súd o lehotu na vypracovanie súkromného znaleckého posudku, neskôr však od vykonania tohto dokazovania upustil a závery znaleckého posudku ďalej nenamietal a teda ďalej nerozporoval všeobecnú hodnotu rodinného domu stanovenú znaleckým dokazovaním. Súd konštatuje, že už po preskúmaní prvého znaleckého posudku č. 47/2016 zo dňa 29.3.2017 tento nevykazoval žiadne znaky neúplnosti či nepresnosti (a to najmä vo vzťahu k priebehu dokazovania, kedy strany ustálili, že rodinný dom pripadne žalovanému), napriek tomu však v záujme zachovania rovnosti strán na návrh žalovaného pripustil doplnenie dokazovania vyhotovením odborného vyjadrenia a doplnenia znaleckého posudku. Ani jeden z týchto znaleckých úkonov však nespochybnil správnosť a úplnosť znaleckého posudku č. 47/2016 zo dňa 29.3.2017, čo napokon dokazuje aj upustenie od procesnej obrany žalovaného, ktorý nakoniec akceptoval závery znaleckého posudku a nepredložil súdu súkromný znalecký posudok. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie vychádzal zo záverov znaleckého posudku a považoval ich za nerozporované a teda ustálil, že všeobecná hodnota rodinného domu ktorý sa prikazuje žalovanému je 130.000 eur. Žalobkyni teda v zmysle zásad stanovených v § 150 OZ prináleží nárok voči žalovanému na vyplatenie vyrovnacieho podielu v sume 65.000 eur. Súd prvej inštancie považoval za potrebné ozrejmiť, že rodinný dom mal byť podľa predchádzajúcich údajov v katastri postavený i na parcele č. 551/63, pričom celý pozemok na ktorom bol postavený patril žalobcovi, v súčasnosti je dom podľa údajov v katastri postavený len na parcele č. 551/71 vo vlastníctve sestry žalovaného, ktorá pozemok dostala od neho do daru. Strany sa v priebehu konania (na pojednávaní konanom dňa 22.6.2016) zhodli na rozsahu a hodnote hnuiteľných vecí tvoriacich masu BSM pričom dospeli k rozhodnutiu, že tieto majú byť prikázané žalovanému. V zmysle zásad stanovených v § 150 OZ má žalobkyňa z titulu vyporiadania hnuiteľných vecí nárok voči žalovanému na výplatu polovice ustálenej hodnoty hnuiteľných vecí, t.j. sumy 607,50 eur. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, dokazovanie rozsahu finančných prostriedkov patriacich do masy BSM zo strany žalobkyne i žalovaného bolo v priebehu konania podľa názoru súdu nedostatočné, keď títo súdu od roku 2013 nedoručili žiadne stanovisko o pôvode a hodnote (konkrétnej, presnej sume) všetkých aktív a pasív k dátumu zániku manželstva. Súd preto vychádzal z predložených dokumentov a tieto vyhodnotil vo vzťahu k ostatným dôkazom. Pokiaľ ide o pasíva BSM súd prvej inštancie vychádzal z oznámenie Štátneho fondu rozvoja bývania zo dňa 6.12.2013, v ktorom tento oznámil stav úveru k 30.11.2013 - zostatok nesplatený istiny

k 30.11.2013 v sume 7.227,39 eur, zostatok nesplatených úrokov z úveru v sume 1.752,84 eur, to všetko pri mesačnej splátke úveru 49,99 eur, ktorý podľa zhodných vyjadrení strán spláca už len žalovaný. Výška úveru ku dňu zániku manželstva (30.11.2012) predstavovala sumu 9.580,11 eur. Ak teda, ako zhodne žiadali strany, tento má pripadnúť žalovanému, ktorý ho od zániku manželstva i sám spláca (pričom do zániku manželstva bol úver v zmysle príslušných právnych predpisov uhrádzaný z prostriedkov BSM) žalobkyňa, keďže predmetom vyporiadania je i rodinný dom, ktorý bol uhradený i z tohto úveru, je povinná vyplatiť žalovanému polovicu úveru v aktuálnej výške ku dňu zániku manželstva, t.j. sumu 4.790,06 eur. Pokiaľ sa jedná o pasívum vzniknuté zo Zmluvy o medziúvere a stavebnom úvere č. XXXXXXXX XXX a XXXXXXXX X XX zo dňa 22.3.1999, tento úver podľa oznámenia Prvej stavebnej sporiteľne, a.s zo dňa 13.1.2016 predloženej zo strany žalovaného zanikol splatením dňa 31.3.2007. Podľa tohto oznámenia sporiteľne ku dňu 30.11.2012 existovalo aj konto stavebného sporenia žalovaného č. OXXXXXXXXX zo dňa 29.9.2008 s cieľovou sumou 4.980 eur, pričom zostatok na konte stavebného sporenia ku dňu 30.11.2012 bol kredit vo výške 1.336,97 eur, toto konto malo zaniknúť dňa 8.12.2014. Pretože toto konto vzniklo žalovanému za trvania manželstva pričom pri zániku manželstva nasporená suma predstavovala kredit vo výške 1.336,97 eur a táto sa evidentne nepoužila na výstavbu rodinného domu (ktorý bol podľa žalovaného skolaudovaný v roku 2000), žalobkyňa má nárok na vyplatenie polovice tejto sumy, t.j. sumy 668,49 eur. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania v súlade s dohodou strán rozhodol, že všetky aktíva i pasíva prikáže žalovanému, pričom žalobkyňi prislúcha náhrada z titulu vyporiadania BSM v zmysle zásad § 150 OZ, t.j. v peňažnom vyjadrení jej prislúcha nielen polovica aktív, ale i pasív. Z titulu náhrady za vyporiadanie rodinného domu jej prináleží suma 65.000 eur, z titulu náhrady za vyporiadanie hnutelných vecí jej prináleží suma 607,50 eur a z titulu vyporiadania nasporenej sumy z konta stavebného sporenia č. XXXXXXXX X X3 zo dňa 29.9.2008 jej prináleží suma 668,49 eur. Z dôvodu prikázania všetkých aktív v prospech žalovaného je jej teda žalovaný povinný vyplatiť sumu 66.275,99 eur. Pretože však žalovanému súd prikázal i pasíva v celkovej hodnote 9.580,11 eur, z tejto sumy je nutné odpočítať sumu 4.790,06 eur, t.j. polovicu nesplateného zostatku úveru ku dňu zániku manželstva poskytnutého Štátnym fondom rozvoja bývania na základe zmluvy o poskytnutí podpory č. 107/342/1998 zo dňa 1.10.1998. Žalovaný je teda povinný vyplatiť žalobkyňi náhradu z titulu vyporiadania BSM sumu v celkovej výške 61.485,93 eur. Pokiaľ sa jedná o nárok žalovaného o náhradu jeho vlastných finančných prostriedkov v sume 51.815,71 eur ktoré mal vynaložiť na výstavbu spoločného rodinného domu, súd prvej inštancie konštatoval, že tento sa nepodarilo hodnoverným spôsobom preukázať. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že tvrdenia žalovaného, že táto suma bola finančným darom od jeho rodičov sú účelové a žalovaný na preukázanie svojho tvrdenia totiž okrem potvrdení o výberoch z bankového účtu otca a faktúr na jeho meno (resp. i na meno žalobkyne) nič iné nepredložil a tak hodnoverne nepreukázal, že by tieto výbery a následne platby skutočne súviseli. Tabuľka žalovaného založená v súdnom spise na č.l. 176 nič nedokladá, „zjavné spárovanie“ nie je vo svetle ostatných dôkazov vôbec zjavné a pravdepodobne je len vecou náhody (súd okrem toho podotkol, že z tabuľky ani nemožno vyvodit' spárovanie, žalovaný tento dôkaz ani poriadne nevysvetlil, sumy ani dátumy sa presne nezhodujú). Dosiahnutie takéhoto stavu pritom nie je zložitým procesom, keď otec žalovaného, ktorý mal tieto finančné prostriedky v rokoch 1997-1999 (čas výstavby rodinného domu) darovať, aktívne podnikal pričom všetky dotknuté výbery boli realizované z jeho podnikateľského účtu. Predmetnom činnosti otca žalovaného, ktorý podnikal pod obchodným menom Vladimír Dunda ZDRAVZAR od 30.9.1992 do 2.6.2014, bolo zámočníctvo, veľkoobchodná a maloobchodná činnosť, sprostredkovanie obchodu, výroba kovového nábytku pre zdravotníctvo, cestná nákladná doprava, nákladná cestná doprava. Je zrejmé, že najmä pokiaľ sa jedná o maloobchodnú a veľkoobchodnú činnosť, tento predmet živnosti ponúka širokú škálu podnikania a preto sa súd prvej inštancie nestotožnil s argumentáciou žalovaného, podľa ktorej sa firma otca zameriavala na výrobu kovového nábytku pre zdravotníctvo a teda je nemožné, aby boli vyberané prostriedky použité na podnikateľský účel. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že listinné dôkazy predložené žalovaným na preukázanie existencie daru nemajú požadovanú dôkaznú silu a jeho procesná obrana je len účelová, v snahe vyhnúť sa vyplateniu podielu na ktorý má žalobkyňa nárok. Okrem toho, žalovaný počas celého konania nenavrhol ani znalecké dokazovanie znalcom z odboru účtovníctva, ktoré by mohlo hodnoverne preukázať spôsob naloženia s deklarovými prostriedkami minimálne v tom rozsahu, že tieto neboli použité na podnikateľskú činnosť. V tom prípade by i listinné dôkazy predložené zo strany žalovaného boli v tomto konaní relevantné a súd by takisto iným spôsobom vyhodnotil aj výpovede (čestné vyhlásenia) jeho najbližších príbuzných. V prípade absencie akýchkoľvek iných hodnoverných dôkazov totiž nemožno uverit' výpovediam svedkov o poskytnutí finančného daru žalovanému, ak sú títo zároveň jeho najbližšími príbuznými, ktorí sa spoločne podieľajú na chode rodinnej firmy (z ktorej mali putovať finančné prostriedky do daru žalovanému) a preukázateľne

sa dostali do sporu so žalobkyňou (minimálne matka žalovaného, tak ako vyplýva z rozvodového spisu kde predmetom dokazovania boli i ich vzájomné sms-ky). Dôveryhodnosti výpovedí týchto svedkov nesvedčí ani skutočnosť, že z týchto vyplynulo, že byt, ktorý kúpili v Pezinku pre žalobkyňu na túto nemal byť prepísaný - uvedené tvrdili aj napriek tomu (toto tvrdenie prezentoval aj otec žalovaného - zápisnica o podaní vysvetlenia v konaní vedenom pred OO PZ v Pezinku č. ORP-P-828/H-PK-09 zo dňa 21.12.2009), že žalovaný v rozvodom konaní vedenom pred Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 4C/183/2009 vo svojom podaní doručenom súdu dňa 21.1.2010 uviedol, že žalobkyňa sa od neho odsťahovala do bytu, ktorý jej zabezpečil s tým, že po rozvode bude prepísaný na jej meno. Ak by totiž žalovaný v čase rozvodového konania (2010-2011) vedel o dare v takej vysokej hodnote z obdobia 1997-1999, ktorý je de facto schopný pohltiť vyrovnací podiel žalobkyne, bolo by nepravdepodobné, že by jej v čase rozvodu plánoval za účelom vyrovnania darovať byt. Súd prvej inštancie z dôvodu zachovania rovnosti strán neprikladal vyššiu dôkaznú silu ani výsluchom a čestným vyhláseniam predloženým zo strany žalobkyne (nakoľko taktiež čestné vyhlásenie doručila matka žalovanej, ako blízka príbuzná a bývala švagriná, ktorá sa rozviedla s bratom žalovaného), tieto však nepriniesli žiadne nové skutočnosti relevantné pre vyhodnotenie, či došlo alebo nedošlo k darovaniu. Argumenty žalovaného o tom, že v čase výstavby on a hlavne nie žalovaná nemali finančné prostriedky na výstavbu rodinného domu by boli len nepriamym dôkazom, že peniaze na výstavbu rodinného domu museli získať iným spôsobom, v žiadnom prípade však priamo nedokazujú existenciu daru v takej vysokej hodnote ako deklaroval žalovaný. Takú istú dôkaznú silu má i tvrdenie žalovaného, že v rozhodnom čase (1997-1999) jeho rodičia nevykonávali žiadne stavebné úpravy (čo spochybnila bývalá švagriná žalobkyne), čo preukazoval aj rozhodnutiami stavebného úradu. Žalovaný taktiež žiadnym spôsobom nenamietal ani nespochybnil tvrdenia matky žalovanej, že si v rozhodnom čase zarábala nielen fuškami v Rakúsku, ale aj v rodinnej firme, takisto nenamietal jej ďalšie tvrdenia o financovaní rodinného domu. Nepochybne i žalobkyňa mala v rozhodnom čase príjem, čo preukazujú nielen pracovné zmluvy založené v súdnom spise, ale i lustrácia v Sociálnej poisťovni, či žalobkyňou uzatvorená zmluva o stavebnom sporení s cieľovou sumou 1.395 eur zo dňa 9.11.1996 s aktuálnym stavom účtu ku dňu 4.2.1998 1.351,88 eur (v súdnom spise č.l. 281), pričom túto čerpala dňa 23.4.1998 (tiež v čase výstavby). Ani tieto dôkazy však nie sú dostatočne relevantné vo vzťahu k preukázaniu existencie daru, nemôžu slúžiť ako priamy dôkaz, vytvárajú len pôdu pre dohad že existencia tohto daru nie je vylúčená, čo však na preukázanie tvrdení žalovaného nestačí. Predmetom dokazovania totiž v tej časti konania nie je, ktorý z manželov mohol mať v rozhodnom čase viac finančných prostriedkov, ale to, či skutočne došlo k darovaniu veľkého finančného obnosu jednému z manželov. Súd prvej inštancie z dôvodu, že strany v priebehu konania ustálili rozsah BSM, ako aj cenu hnuťelných a nehnuteľných vecí, pričom hodnota pasív vyplývala z predložených dôkazov, tieto zahrnul do BSM a rozdelil v súlade s princípom parity, pretože nezistil žiadne okolnosti odôvodňujúce odklon od tejto zásady. Z dôvodu, že všetky hnuťelné i nehnuteľné veci v celkovej hodnote 131.215 eur (rodinný dom + jeho zariadenie) i s pasívami v hodnote 9.580,11 eur boli prikázané žalovanému, žalobkyňi vznikol oproti nemu nárok na vyplatenie vyrovnacieho podielu v sume 60.817,45 eur (polovica rozdielu medzi aktívami a pasívami). Pretože však žalovaný v momente zániku manželstva (30.11.2012) disponoval i nasparenou sumou 1.336,97 eur, ktoré zjavne nepoužil na majetok BSM (uvedené ani netvrdil), súd k výslednému vyrovnaciemu podielu pripočítal i polovicu týchto aktív a tak má žalobkyňa celkovo nárok na vyplatenie sumy 61.485,93 eur. Od tejto sumy súd nemohol odpočítať sumu 51.815,70 eur, tak ako žiadal žalovaný z dôvodu, že tieto prostriedky vynaložené na majetok BSM do tohto nepatrili, pretože sa mu v konaní nepodarilo preukázať, že túto sumu skutočne dostal v priebehu trvania manželstva do daru. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa 143 OZ, § 144 OZ, §148 ods. 1 OZ, § 149 ods. 3 OZ a § 150 OZ. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku pod bodom 15 a ďalších uvádza, že pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“), čo sa týka nehnuteľnosti - rodinného domu súpisné číslo 713 vychádzal zo znaleckého posudku č. 47/2016 zo dňa 29.03.2017, ktorý vypracovala Mgr. Natália Uherčíková a v ktorej všeobecnú hodnotu rodinného domu stanovila na sumu 130.000 eur. Ďalej súd uvádza, že na základe námietok žalovaného znalkyňa doručila súdu odborné vyjadrenie č. 53/2017 zo dňa 16.6.2017, v ktorom zotrvala na záveroch znaleckého posudku pričom uviedla, že všeobecná hodnota rodinného domu platí v prípade, že pri vyporiadaní BSM bude žalovaný vyplácať žalobkyňu, pričom takýto záver vyslovila z dôvodu, že pozemok zastavaný rodinným domom vlastní žalovaný. Ďalej pod bodom 18. súd prvej inštancie uviedol, že menovaná znalkyňa doručila ďalšie doplnenie znaleckého posudku č. 47/2016, v ktorom dospela ku rovnakým

záverom, ako v pôvodnom znaleckom posudku. Súd prvej inštancie však pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy, že od vypracovania tohto posudku sa zmenili vlastnícke pomery k pozemku, na ktorom je vyporiadavaný rodinný dom postavený. V čase vypracovania menovaného znaleckého posudku a jeho dodatkov bol vlastníkom pozemku - parcely K. žalovaný, avšak v čase vyhlásenia rozsudku vlastníkom pozemku už nebol. Preto nie je dôvod rozdielne posudzovať všeobecnú hodnotu rodinného domu podľa toho, kto bude vyplácať, presnejšie vyššie pre prípad, že vyplácať bude žalovaný. Uviedol, že nikde nevyhlásil, že má záujem o nadobudnutie nehnuteľnosti- rodinného domu. Súd prvej inštancie pri prikázaní tohto rodinného domu žalovanému vychádzal iba z tvrdení žalobkyne, že rodinný dom užíva žalovaný. Skutočnosť je však taká, že ani žalobkyňa, ani žalovaný už dlhodobo v predmetnom rodinnom dome nežijú a tento rodinný dom neužívajú. Žalovaný chodí do tohto rodinného domu iba vykonať potrebné udržiavacie práce tak, aby nedošlo k znehodnoteniu nehnuteľnosti. Ani žalobkyňa, ani žalovaný, ani ich deti, v tomto dome nikdy trvalý pobyt hlásený nemali. Žalovaný sa po rozpade manželstva so žalobkyňou vystaľhoval z rodinného domu a býva v Bratislave. Žalobkyňa sa od času vystaľhovania z rodinného domu žiadnym spôsobom nepričinila o jeho údržbu a opravu. Súd prvej inštancie síce uvádza, že žalobkyňa na pojednávaní predložila návrh, aby rodinný dom bol prikázaný žalovanému a žalovaný na tomto pojednávaní uviedol, že sa už nemá k čomu vyjadriť. Zo zápisnice z pojednávania vo veci zo dňa 17.10.2018 však vyplýva, že na tomto pojednávaní bol prítomný a vyjadroval sa iba právny zástupca žalobkyne. Žalobkyňa prítomná nebola. Poukázal na to, že v záverečnej reči uviedol, že sa pridriživa sa svojich doterajších tvrdení, nepotrebuje sa k tomu vyjadrovať, čiže ani na tomto pojednávaní sa nevyjadril, že má o nehnuteľnosť - rodinný dom záujem. Nie je možné rovnako vyhodnocovať výpoveď právnej zástupkyne žalovanej ako právne odborne vzdelanej osoby a právnický nezdelený osoby -žalovaného. Uviedol, že sám súd prvej inštancie pod bodom 14 odôvodnenia rozsudku skonštatoval, že dňa 22.06.2016 strany ustálili iba rozsah a hodnotu BSM v časti hnuťelných vecí s tým, že tieto prevezme žalovaný. Na základe vyššie uvedeného navrhuje preto odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodov podľa § 365 ods. 1, písm. f) a h) v celom rozsahu zrušil a vec vrátil mu na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že rozhodnutie považuje za vecne správne a odvolanie žalovaného ako účelový krok na oddialenie právoplatného skončenia veci. Poukázala na skutočnosť, že z odvolania žalovaného nie je zrejmé, v čom vidí žalovaný nesprávnosť rozhodnutia, dokonca odvolanie neobsahuje ani tvrdenie, že rozhodnutie je nesprávne, ani že čokoľvek nesprávne právne posúdil súd prvej inštancie. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že odvolanie nespĺňa zákonné náležitosti a to predovšetkým odvolacie dôvody. Tvrdenie žalovaného v odvolaní považuje za účelové a nezakladajúce sa na pravde. O uvedenom svedčí minimálne skutočnosť, že počas celého súdneho konania žalovaný ani raz neuviedol, že o nehnuteľnosť nemá záujem. Žalovaný v odvolaní poukazuje na skutočnosť, že došlo k zmene vlastníckeho práva k pozemku ku dňu vyhlásenia rozhodnutia. Tento krok považuje žalobkyňa taktiež za účelový a k veci uvádza, že bol to práve žalovaný, ktorý niekoľkokrát spochybňoval znalecké dokazovanie s cieľom oddialiť rozhodnutie vo veci samej. Žalobca požiadal súd o poskytnutie 30 - dňovej lehoty za účelom vyhotovenia alternatívneho znaleckého posudku na ocenenie rodinného domu. Žalovaný súdu dňa 6.8.2018 oznámil, že odstupuje od návrhu na vykonanie/doplnenie tohto dôkazu. Z uvedeného nie je žalobkyňi absolútne zrejmé, čo žalovaný podaným odvolaním sleduje a najmä ako už niekoľkokrát uviedla, žalovaný sa svojimi krokmi, akými bolo „údajne“ darovanie finančných prostriedkov zo strany jeho otca a spochybňovanie znaleckého posudku, snaží oddialiť už niekoľko rokov rozhodnutie vo veci samej. Navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalobkyne, že v odvolaní neuviedol, v čom považuje rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny. V odvolaní uviedol, že považuje rôzny prístup súdu k posúdeniu všeobecnej hodnoty rodinného domu a výšky sumy, ktorá má byť titulom vyporiadania vyplatená podľa toho, kto bude vyplácať, za neobjektívny a nespravodlivý voči žalovanému. Ďalej uviedol, že žalovaný nikde nevyhlásil, že má záujem o nadobudnutie nehnuteľnosti rodinného domu. Súd pri prikázaní tohto rodinného domu žalobcovi vychádzal iba z tvrdení žalobkyne, že rodinný dom užíva žalovaný, čo však nie je pravda, nakoľko ani žalobkyňa, ani žalovaný už dlhodobo v predmetnom rodinnom dome nežijú a tento rodinný dom neužívajú. Žalovaná na viacerých miestach uviedla, že nemá byť a býva v byte, ktorý vlastní svokrovcí. Žalovaný má vlastné bývanie v Bratislave. Obidvaja bývalí manželia vychovávajú jedno spoločné maloleté dieťa. Považuje preto prikázanie vyššie uvedeného rodinného domu do vlastníctva žalovaného bez ďalšieho skúmania, kto ho viacej potrebuje a zaviazanie žalobcu vyplatiť žalovanej tak

vysokej sumy 61.485,93 €, ako náhrady za vyporiadanie za predčasné. Uviedol, že argumenty žalobkyne sú účelové a nezakladajú sa na pravde. Zotrvál na odvolaní a na návrhu na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie.

6. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného opätovne uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd rozhodol o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov považuje za vecne správny a odvolanie žalovaného ako účelový krok na oddialenie právoplatného skončenia veci. Žalobkyňa sa v plnom rozsahu pridrižiava svojich predchádzajúcich tvrdení a trvá aj na svojich vyjadreniach uvádzaných v prvoinštančnom konaní. Zopakovala, že samotné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza, že žalovaný súhlasil, že nehnuteľnosť spolu so zariadením pripadne do jeho výlučného vlastníctva. Je preto otázne, či práve povinnosť uhradiť žalobkyni finančné vyrovnanie prinútila žalovaného zmeniť názor. Má však za to, že takéto konanie je neefektívne vo vzťahu k súdному konaniu, ako aj ku trovám strán sporu, považuje ho aj za v rozpore s dobrými mravmi a smerujúce len k oddialeniu plnenia žalovaného žalobkyni. To, že až po ukončení prvoinštančného konania žalovaný zmenil svoj názor považuje rovnako aj v rozpore so zásadou koncentrácie konania, a preto navrhuje súdu, aby na obdobné argumenty žalovaného neprihliadal.

7. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi § 379, § 380 CSP), preskúmaním napadnutého rozsudku, rozsahu spisu a po preskúmaní odvolacích námietok odvolateľa, dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, odvolací súd prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP rozsudok vo veci verejne vyhlásil dňa 19.10.2021, pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

8. S prihliadnutím na obsah spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v posudzovanej veci vykonal náležité dokazovanie, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, významných pre posúdenie a rozhodnutie vo veci, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzali strany sporu, pričom zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým záverom, ako aj k správny právnemu posúdeniu veci. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť, alebo okolnosť. Súd prvej inštancie ich posúdil súhrne a dostatočne ich aj vyhodnotil. Na takto ustálený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona a svoje rozhodnutie aj v súlade s § 220 ods. 2 CSP odôvodnil.

9. Obsah odvolania nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie

10. Odvolací súd po preskúmaní spisu uvádza, že v odvolacom konaní nevyšlo najavo, žeby konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo vadou, týkajúcou sa procesných podmienok, na ktorú by musel odvolací súd prihliadnuť (§ 380 ods. 2 CSP).

11. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočné a odvolací súd sa s ním stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Žalovaný v odvolaní namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a

tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedené odvolacie dôvody nie sú naplnené, pretože v posudzovanom prípade súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis.

13. Podstatou odvolacích námietok odvolateľa je skutočnosť, že nesúhlasil s prikázaním nehnuteľnosti -rodinného domu do svojho výlučného vlastníctva a namieta aj správnosť zistenej všeobecnej hodnoty rodinného domu znaleckým dokazovaním nariadeným v súdnom konaní a teda nesúhlasí s výškou sumy, ktorá má byť titulom vyporiadania vyplatená podľa toho, kto bude vyplácať.

14. Žalovaný v odvolaní namietal, že nikde nevyhlásil, že má záujem o nadobudnutie rodinného domu do svojho vlastníctva a súd prvej inštancie vychádzal iba z tvrdení žalobkyne. Odvolací súd k tomu považuje za potrebné uviesť, že v predmetnom konaní ide o vyporiadanie BSM rozhodnutím súdu, keďže nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou a neuplatnila sa ani zákonná domnienka ustanovená v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Súdne konanie sa začína len na návrh, ale súd nie je viazaný návrhmi strán (ide o tzv. iudicium duplex) v tom smere, ako má vyporiadanie vykonať, pričom vyporiadanie vykonáva v intenciách ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka. Vyporiadanie sa určí, ktoré veci zostanú vo výlučnom (oddelenom) vlastníctve jedného zo spoluvlastníkov a ktoré vo výlučnom (oddelenom) vlastníctve druhého spoluvlastníka, prípadne ktoré zostanú v podielovom spoluvlastníctve oboch a v akom pomere. Je však prirodzené, že súd pri svojom rozhodovaní môže zobrať do úvahy aj záujem strán sporu (bývalých manželov) v tom smere, čo konkrétne napr. ktoré nehnuteľnosti, alebo hnutelné veci z vyporiadavaného majetku v BSM prikáže do výlučného vlastníctva tej ktorej strane. Pokiaľ žalovaný namietal, že v konaní na súde prvej inštancie nesúhlasil s prikázaním rodinného domu do svojho vlastníctva a súd prvej inštancie tak vychádzal iba z návrhov a tvrdení žalovanej, odvolací súd k tomu uvádza, že ako vyplýva z obsahu spisu žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 03.04.2014 (čl. 96) o.i. uviedol, že súhlasí, že dom aj jeho existujúce zariadenie v čase rozvodu vezme do svojho výlučného vlastníctva po odpočítaní hodnoty jeho vnosu. V ďalšom konaní a dokazovaní sa k tejto otázke podľa obsahu spisu žalovaný bližšie nevyjadroval, avšak ako vyplýva zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 25.09.2015 (čl. 292-293), kde bol žalovaný prítomný, jeho právny zástupca uviedol, že žalovaný nikdy nerozporoval, že má žalobkyňu vyplatiť, ale bola tu otázka koľko jej má vyplatiť. Rovnako žalovaný nijako výslovne v konaní neuvádzal, že odmieta, aby mu bol rodinný dom prikázaný do výlučného vlastníctva, prípadne, že by súdu prvej inštancie navrhol iný spôsob vyporiadania predmetnej nehnuteľnosti, ktorá bola nepochybne v bezpodielovom spoluvlastníctve strán sporu. Napokon sám žalovaný uvádza, že nikto zo strán sporu v rodinnom dome nebýva a žalovaný zabezpečuje jeho bežnú údržbu. S poukazom na vyššie uvedené považuje odvolací súd predmetnú námietku žalovaného za nedôvodnú.

15. Pokiaľ ide o výhrady žalovaného k správnosti zistenej všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti - rodinného domu znalkyňou k tomu odvolací súd uvádza, že z doplnenia č. 1 znaleckého posudku č. 47/2016 vyplýva všeobecná hodnota nehnuteľnosti- rodinného domu (stavby), ktorý je v BSM strán sporu, a ktorá uvedená v jeho závere ako všeobecná hodnota stavby bez pozemku vo výške 130.000 eur (čl. 429). Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie vychádzal zo záverov znaleckého dokazovania vykonaného v konaní a považoval ich za nerozporované a následne ustálil, že všeobecná hodnota rodinného domu je 130.000 eur. Žalovaný ničím relevantne nespochybnil súdom prvej inštancie ustálenú všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti - rodinného domu vo výške 130.000 eur, ktorý je predmetom vyporiadania BSM. V neposlednom rade nie bez významu je aj skutočnosť, že žalovaný v konaní iný znalecký posudok k stanoveniu všeobecnej hodnoty rodinného domu v čase vyporiadania BSM nepredložil, nezotrval ani za týmto účelom na vykonaní ďalších dôkazov. K relevantným výhradám žalovanému voči znaleckému posudku č.47/2016 sa znalkyňa vyjadrila v odbornom vyjadrení č. 52/2017, kde v bode 3 uvádza, že v ZP č. 47/2016 v časti analýza prípadných rizík spojených s využívaním nehnuteľností uviedla, že sa ohodnocovaná nehnuteľnosť nachádza vo dvore susedného rodinného domu súp.č. XXX, prístup a prípojky sú vedené cez pozemok parc. č. 551/17, ktorý vlastní T. T.. Znalkyňa ďalej uviedla, že jej úlohou nebolo stanovenie všeobecnej hodnoty práva prechodu a prejazdu cez pozemok parc. č. 551/17. Znalkyňa uviedla aj to, že hodnota vecných bremien sa nezapočítava do žiadnej všeobecnej hodnoty. Z uvedeného potom vyplýva, že všeobecná hodnota nehnuteľnosti rodinného domu bola ustálená v konaní súdom prvej inštancie v sume 130.000 eur bez ohľadu na skutočnosť, komu zo strán bude prikázaná do výlučného vlastníctva a teda bez ohľadu na to, kto koho bude vyplácať, pričom z tejto sumy vychádzal aj súd prvej inštancie pri vyporiadaní BSM. Odvolací súd zdôrazňuje, že znalkyni

bolo uzneseniami súdu prvej inštancie, ktorými súd prvej inštancie nariadil znalecké dokazovanie a jeho doplnenie jednoznačne zadaná úloha, a to stanoviť všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti, presne identifikovaného rodinného domu. Na základe uvedeného zadania súdu znalkyňa stanovila všeobecnú hodnotu stavby- rodinného domu vo výške 130.000 eur. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že pri zisťovaní hodnoty nehnuteľnosti, ktorá tvorí predmet BSM treba vychádzať z jej stavu v čase zániku BSM, avšak zo všeobecnej hodnoty určenej v čase, kedy sa BSM vyporiadava, čo v danej veci bolo splnené. Znalkyni nebola súdom uložená žiadna úloha ohľadom stanovenia odplaty za zriadenie vecného bremena k pozemku pod rodinným domom, nakoľko pozemok v tomto konaní nebol súčasťou vyporiadania BSM, predmetom vyporiadania bol samotný rodinný dom a zisťovanie jeho hodnoty. Úvahy znalkyne o prípadnej odplate za zriadenie vecného bremena na pozemku sú vo vzťahu k predmetu konania irelevantné, tieto súd prvej inštancie ani nepožadoval a ani z nich pri svojom rozhodovaní nevychádzal. Preto predmetnú odvolaciu námietku žalovaného odvolací súd nepovažuje za dôvodnú.

16. Záverom odvolací súd k obom odvolacím námietkam žalovaného podotýka, že z obsahu spisu je zrejmé, že rodinný dom, ktorý je predmetom vyporiadania BSM bol postavený na pozemku, ktorý bol vo výlučnom vlastníctve žalovaného. Počas konania o vyporiadanie BSM žalovaný previedol vlastnícke právo k pozemku na svoju sestru, a aj keď odvolací súd nespochybňuje právo žalovaného ako vlastníka disponovať s predmetom svojho vlastníctva, predmetný prevod možno hodnotiť ako účelový. Preto je odvolací súd názoru, že je v súlade so spravodlivým usporiadaním vzťahov strán sporu rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým predmetný rodinný dom prikázal do výlučného vlastníctva žalovanému.

17. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 2 CSP potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola žalobkyňa plne úspešná, preto jej odvolací súd priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu t.j. 100%. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).